Міністерство освіти і науки України
Рівненський державний гуманітарний університет

Збірник наукових праць

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ФІЛОЛОГІЇ

МОВОЗНАВЧІ СТУДІЇ

ВИПУСК 10

НАУКОВІ ЗАПИСКИ

Рівненського державного гуманітарного університету

Рівне – 2002

ББК 81 Актуальні проблеми сучасної філології. Мовознавчі студії. Збірник наукових праць
А 43 Рівненського державного гуманітарного університету.
4 Вип.10. – Рівне: РДГУ, 2002. – 190
УДК 811.161.2

У збірнику вміщені статті з проблем українського мовознавства науковців, аспірантів кафедри української мови Рівненського державного гуманітарного університету та науковців інших вишів. Основні теми поданих публікацій стосуються актуальних питань синтаксису і лексикології, словотвору та лінгвістики тексту.

Для науковців, викладачів, аспірантів, студентів-філологів.

Редакційна колегія:

Головний редактор ***Шульжук Каленик Федорович,***
доктор філологічних наук , професор,
зав. кафедри української мови
Рівненського державного гуманітарного університету,
дійсний член Академії наук вищої школи України

Заступник головного редактора ***Шевчук Степан Іванович,***
кандидат філологічних наук, професор, директор Інституту
мистецтв Рівненського державного гуманітарного університету

Члени редакційної колегії:

1. **Бойко В.Г.,** доктор філологічних наук, професор кафедри фольклористики Національного університету ім. Т.Г.Шевченка (м. Київ).
2. **Вихованець І.Р.,** доктор філологічних наук, професор, член-кореспондент НАН України, завідувач відділу історії і граматики української мови Інституту української мови НАН України (м. Київ).
3. **Вокальчук Г.М.,** кандидат філологічних наук, доцент кафедри української мови Рівненського державного гуманітарного університету.
4. **Галич О.А.,** доктор філологічних наук, професор, зав. кафедри української літератури Луганського державного педагогічного університету.
5. **Голомб Л.Г.,** доктор філологічних наук, професор кафедри української літератури Ужгородського державного університету.
6. **Гуйванюк Н.В.,** доктор філологічних наук, професор, зав. кафедри сучасної української мови Чернівецького національного університету ім. Ю.Федьковича.
7. **Давидюк В.Ф.,** доктор філологічних наук, професор, зав. кафедри фольклористики Волинського державного університету ім. Лесі Українки (м. Луцьк).
8. **Денисюк І.О.,** доктор філологічних наук, професор кафедри української літератури Волинського державного університету ім. Лесі Українки (м. Луцьк).
9. **Дунаєвська Л.Ф.,** доктор філологічних наук, професор, зав. кафедри фольклористики Національного університету ім. Т.Г.Шевченка (м. Київ).
10. **Загнітко А.П.,** доктор філологічних наук, професор, зав. кафедри української мови Донецького державного університету.
11. **Зелінська Л.В.,** кандидат філологічних наук, доцент кафедри української літератури Рівненського державного гуманітарного університету.
12. **Іваницька Н.Л.,** доктор філологічних наук, професор, зав. кафедри української мови Вінницького державного педагогічного університету ім. М.Коцюбинського.
13. **Кузьмич О.О.,** кандидат філологічних наук, доцент кафедри української мови Рівненського державного гуманітарного університету.
14. **Поліщук Я.О.,** доктор філологічних наук, доцент, зав. кафедри української літератури Рівненського державного гуманітарного університету.
15. **Радишевський Р.П.,** доктор філологічних наук, професор кафедри української літератури Національного університету ім. Т.Г.Шевченка (м. Київ).
16. **Турган О.Д.,** доктор філологічних наук, професор кафедри української літератури Запорізького державного університету.
17. **Удалов В.Л.,** доктор філологічних наук, професор кафедри української літератури Волинського державного університету (м.Луцьк).
18. **Чирков О.С.,** доктор філологічних наук, професор, зав. кафедри теорії літератури Житомирського державного педагогічного інституту ім. І.Я.Франка.

Упорядники: *Якимчук О.І., Кузьмич О.О.*

Друкується за рішенням Вченої ради
Рівненського державного гуманітарного університету
(протокол №9 від 26 квітня 2002 р.).

За точність і грамотність публікацій відповідають автори.
Рукописи не рецензуються і не повертаються.

Адреса редакції: 33000, м. Рівне, вул. С.Бандери, 12
Рівненський державний гуманітарний університет
(вул. Остафова, 31, кафедра української мови)

ISBN 966-72-81-04-9

© Рівненський державний гуманітарний університет

синтаксических единиц, использованием инверсивных конструкций, прерванных и незаконченных предложений и т. п.

УДК 81'367.33 ***Юлія Ричагівська***

СПЕЦИФІКА ЗАСОБІВ ЗВ'ЯЗКУ СКЛАДНОГО РЕЧЕННЯ В ПОЕТИЧНОМУ МОВЛЕННІ

Окремі речення в складному з'єднуються в єдине ціле за допомогою різних граматичних засобів: сполучників, сполучних слів, порядку частин, інтонації, співвідношення видо-часових та способових форм дієслів-присудків, лексичних елементів.

Важливим засобом поєднання частин складного речення будь-якого типу є інтонація. Її формують мелодика звучання, інтенсивність, темп мовлення, паузи. Залежно від інтонації може змінюватися зміст висловлювання. Пониження тону на останньому компоненті складної конструкції засвідчує інтонаційну завершеність усієї структури. Про несамостійність, незавершеність елементарного речення в складі неелементарного сигналізує підвищення інтонування першого.

Інтонація в поетичному мовленні має певні особливості. Кожен вірш характеризується закінченою інтонацією, яку називають віршовою. Особлива віршова інтонація зумовлена структурою поетичного тексту, зокрема його поділом на рядки. Останні є відносно замкнутими і одночасно співвідносяться з іншими рядками вірша. Саме співвідносність рядків між собою перешкоджає чіткій інтонаційній різнорідності в межах однієї поезії. Рівномірність, порівняна монотонність поетичного мовлення створюється ритмом, тобто ритм зумовлює специфічність інтонації [4: 171].

Зауважимо, що певна ритмічність, повторення більшою чи меншою мірою співвідносних відрізків властиві будь-якому мовленню, бо вимова залежить від ритму людського дихання. Якщо в прозових реченнях питома вага інтонації варіюється залежно від ритму складної синтаксичної одиниці, то в поетичному мовленні специфічна інтонація стає основою вірша. При читанні поетичних текстів на загальну віршову інтонацію накладається інтонація, властива певному складному реченню: перелічувальна, з'ясувальна, причинно-наслідкова, протиставна тощо.

Роль інтонації в безсполучниковому реченні зростає, оскільки вона перетворюється на основний засіб зв'язку між компонентами, засіб вираження семантичних відношень, а іноді розрізнення типів речень. Подібно до того, як сполучник конкретизує речення в сполучниковій формі, інтонація виконує аналогійну роль у безсполучниковій [3: 27].

Вивчення інтонації в слов'янській лінгвістиці відоме з робіт В.О.Богородицького, Я.Бауера. Вичерпне визначення типів інтонації подає С.Й.Карцевський у праці "О фонологии фразы". Учений виділяє такі типи інтонації: інтонація симетрії, тотожності, градації, асиметрії. Симетричні й асиметричні інтонаційні будови стосуються безсполучникових речень, а інтонації тотожності й градації – категорій однорідності, сурядних речень [3: 28].

Основні засоби поєднання частин сполучникових речень – сполучники та сполучні слова. У досліджуваному матеріалі серед складносурядних елементарних речень кількісно виділяються такі, компоненти яких поєднано сполучником *і* . Рідше фіксуємо фонетичний варіант – сполучник *й*, що пов'язано з ритмом мовлення: *Та тільки бджілка сіла на шаблю, й занести шаблю вже не потраплю... (І.Драч).*

У зіставно-протиставних реченнях поети віддають перевагу сполучникові *а*, який володіє потенціалом до вираження різних відтінків зіставного значення: *Я руки стерла об держак, а хтось – співає і не світить (Г.Чубач).* Послідовно вживаються протиставний сполучник *але* і його замінник *та*: *Сивів і сохнув з нетерплячки папа, але ж мистецтво вимагає жертв! (Б.Олійник); І пісня б'є в душу. Журна до нестями, та жити без пісні – туманити світ! (І.Драч).*

Уживання одиничних розділових сполучників досить обмежене. Сполучники *або* та *чи* як засоби вираження ототожнення не зафіксовані. Очевидно, така функція вказаним сполучним засобам характерна лише в науковому та діловому стилях. Посилена роздільність у чергуванні фактів найчастіше позначається вживанням парних сполучників *то...то*, *чи...чи*: *То сам приймає, то прийоми ждуть (Г.Чубач).*

Основне навантаження з-поміж засобів поєднання предикативних частин у складнопідрядних конструкціях припадає на сполучники та сполучні слова, а також співвідносні вказівні слова. Останні є обов'язковими елементами структури займенниково-співвідносних конструкцій, функція яких – співвіднесення змісту підрядної частини зі змістом головної. Співвідносне займенникове слово функціонує як певною мірою службове слово щодо підрядної і головної частин речення: а) воно об'єднує зміст підрядної і головної частин в одне ціле; б) воно виступає показником формальної і смислової незавершеності головної частини, її семантико-граматичної визначеності як частини складнопідрядного речення [2: 337]. Сполучник є найголовнішим елементом у формально-синтаксичній і семантико-синтаксичній структурі складнопідрядних речень детермінантного типу. На думку І.Р. Вихованця, саме семантичному сполучнику належить провідне місце в організації складнопідрядного речення. Складнопідрядні речення з прислівними підрядними становлять периферійний тип і за своєю синтаксичною організацією зближуються з простими реченнями. У прислівних складнопідрядних реченнях опорне слово головної частини і підрядна частина поєднуються за допомогою семантичних сполучників та сполучних слів, які не

виражають семантико-синтаксичних відношень, а лише вказують на залежність підрядної частини від опорного слова. [2: 324].

У поетичному мовленні спостережено як загальномовне використання підрядних засобів зв'язку, так і специфічні факти несподіваного вживання окремих сполучників та сполучних слів для вираження певних семантико-синтаксичних відношень.

Широке використання семантичного сполучника *бо* для вираження причинових відношень у поетичних текстах, як і в прозових, зумовлене його стилістичною нейтральністю: *Я вами гордую, панове, бо я – знатніший од вас (В.Симоненко).* Сполучник *адже*, що характеризується певною книжністю, для вираження аналізованих відношень вживається значно рідше і зумовлений у віршовому мовленні вимогами ритмічної будови: *Маленьке – не смішне, адже мале і зерно, що силу велетням і геніям несе (В.Симоненко).*

Сполучник *коли* та однозвучне сполучне слово характеризуються особливою продуктивністю. Найчастіше в поетичних текстах використовується сполучник як засіб вираження часових та умовних відношень, рідше сполучне слово - як показник прислівного зв'язку в з'ясувально-об'єктних та атрибутивних складнопідрядних реченнях: *Коли малим ти вперше став на ноги - яка ж то радість матері була! (В.Симоненко); Коли мені не допоможуть вірші, то вже не допоможуть лікарі (Д.Павличко); Та в ніч, коли зацвів гіркий мигдаль, погладив рябомизу самку і перший в світі винайшов печаль (Л.Костенко); Прости, коли щось не вмію (В.Симоненко).* У другому реченні відбито типове для постпозитивної головної частини складнопідрядного речення умови вживання співвідносного вказівного слова.

Зафіксовано нетрадиційні випадки вираження сполучником *коли* причинових відношень: *Доволі кружлять колесами по долі, коли нікого час не жде (Г.Чубач).*

Продуктивність сполучника *як* у поетичних текстах зумовлена його поліфункціональністю: виражає часові, причинові, порівняльні, умовні та різні прислівні значення (займенниково-співвідносні, з'ясувально-об'єктні, порівняльно-об'єктні). Значення сполучника часто посилюється співвідносними вказівними словами *то*, *так* у різних типах складнопідрядних речень (умовних, займенниково-співвідносних): *Як мовчанням душу уяремлю, то який же в біса я поет? (Л.Костенко); І так нам нині на душі тривожно, як не було ніколи у житті (Г.Чубач).*

Сполучне слово *як* вказує на залежність підрядних займенниково-означальних від опорного займенника головної частини: *Отак би й слухав про царя Салтана або про те, як весело козак обманював турецького султана (Л.Костенко).*

Тісний зв'язок між головною і підрядними частинами забезпечує сполучне слово *де*. Конкретне його значення зумовлене тим словом головної частини, від якого сполучне залежить. У складних реченнях віршового мовлення сполучне слово *де* вживається в атрибутивних прислівних підрядних, значно рідше виконує локативну функцію: *І на тому камінні, де серце моє розкололось, похитнувши на вибухах місяця срібний ковчег, на*

високих вітрах зашумить українська тополя голубими листками моїх і твоїх очей (Б.Олійник).

Випадки вживання офіційного сполучника *оскільки* в поетичних текстах для вираження детермінантних причинових відношень не часті і виправдовуються високим стилем поезії, лексичним оточенням або небуденністю тематики: *Мужчини, руки од мазуту вимивши, ковтали в пресі, де яка стаття, оскільки людство допливло наввимашки до значно вищих форм свого буття (Л.Костенко).*

Поліфункціональність сполучника *що* виявляється в його активному вживанні для вираження детермінантних значень (причинових, допустових) та прислівних займенниково-означальних, атрибутивних, з'ясувально-об'єктних. Цей сполучник нерідко є частиною складених *незважаючи на те що*, *дарма що*, *тому що*, *тим що* [5: 519]: *Мовчу тому, що вмію говорити (Г.Чубач)*.

У підрядних з'ясувально-об'єктних та атрибутивних нерідко, а в займенниково-співвідносних та підрядних з супровідними частинами здебільшого фіксуємо сполучне слово *що*, яке не лише приєднує до головної частини підрядну, а й організовує внутрішню структуру як член підрядного речення: *Набиралося на силі триста з гаком рідне слово, що султанів попелило і сміялось чорноброво...(Б.Олійник)*.

Сполучник *щоб* (*щоби*) є основним засобом вираження цільових відношень, хоча послідовно вживається в прислівних складнопідрядних реченнях: *Усяк повинен щось робити, щоби на світі краще жити (Г.Чубач); Уперше хлопця потягло щось таке придбати для родини, щоб воно і в пам'ятку було, і нарешті втішило дружину (Б.Олійник).* Виражаючи умову, сполучник *щоб* надає реченню відтінку розмовності, сприяє безпосередності стилю: *Оце щоб ваші методи побачив - від заздрощів би луснув Бенкендорф (Л.Костенко)*.

Традиційно сполучники *поки*, *доки*, *допоки* виражають темпоральні відношення у детермінантних складнопідрядних реченнях: *Поета люблять і не знають, допоки в Яр не віднесуть (Г.Чубач)*. У реченнях з прислівним зв'язком ці сполучники частково співвідносяться із вказівним займенниковим словом *доти* в головній частині .Ритмомелодика вірша іноді спричинює несподіване поєднання сполучників та співвідносних слів: *Вона не розсиплеться в сірій золі доти, допоки її напинають німі кораблі на щогли високі…(Б.Олійник).*

Уживання сполучника *якби* для вираження умовних відношень можливе, якщо присудок головного чи підрядного речення вжитий у формі умовного способу. Віршовий ритм часто вимагає інших форм присудків*: Якби було вас менше навкруги, – людина може вдаритись в апатію (Л.Костенко).* У разі вживання підрядного спочатку відбувається логічне наголошення умови, і часто головне речення починається співвідносним словом *то*: *Вам воно звітне у кожнім ударі, та пробачайте за правду мені, мабуть, якби народився в Сахарі, то полюбив би степи піщані (В.Симоненко).* Синонімічний до названого сполучник *аби* фіксується для вираження умовних та

цільових відношень і сполучення з головною частиною підрядних з'ясувально-об'єктних: *І я б сказав, аби не сторож сивий (Б.Олійник)*.

Моносемантичний складний сполучник *якщо* з'єднує підрядні умови з головним реченням. Виступаючи в препозиції, підрядне речення сигналізує про наявність або можливість у постпозитивній головній частині співвідносного слова *то*: *Якщо за коня - півцарства, то що ж тоді за любов?! (Л.Костенко).*

Типова функція сполучного слова *який* – з'єднувати з опорним словом головної частини підрядне прислівне, найчастіше означального типу.Як свідчить фактичний матеріал, поетам імпонує в такій ролі сполучне слово з відтінком книжності *котрий* і його старовинний відповідник *который* : *Очі сині, очі сині, очі сонні - від которих млосно баранів, на його таврическій короні залишали більма орденів (Л.Костенко).*

До відносно завершеної у формальному та змістовому плані головної частини за допомогою сполучника *аж* у поетичних текстах приєднується підрядне наслідкове, супроводжуване змістовими характеристиками додаткового повідомлення. У віршовому мовленні перевага емоційно забарвленого сполучника над нейтральним *так що* зумовлена ознаками лірики як роду літератури: *Добра усякого – аж розпирало суцільний мур (Б.Олійник)*.

Займенникові прислівники з локативною семантикою *звідки*, *куди* приєднують до опорного іменника підрядне речення. Морфологічна природа опорного слова зумовлює його здатність поширюватись атрибутивною підрядною частиною: *Золотої пам'яті узвишшя, звідки видно вже лиш силует (Л.Костенко)*.

Логічна невідповідність між змістом складових частин у детермінантних складнопідрядних з підрядними допусту виражається сполучником *хоч*. Такий значеннєвий відтінок посилюється за умови вживання сурядного протиставного сполучника в головному реченні: *Хоч посмертно, зате - своєвременно (Л.Костенко)*. Іноді *хоч* уживається в прислівних підрядних займенниково-співвідносного типу: *А молодик такий, хоч зараз в діадему даруй своїй Чурай (Б.Олійник)*.

Сполучники *наче*, *неначе*, *мов*, *немов*, *ніби* тощо виражають порівняльні детермінантні відношення і сполучають з головним реченням прислівні з'ясувально-об'єктні, атрибутивні, займенниково-співвідносні підрядні. У реченні ці сполучники взаємозамінні, тому поети використовують той із них, який зумовлений вимогами ритмічної будови тексту: *Гуде бджола і так літає, наче п'яна від запахущості й тепла (Д.Павличко); На трухляву столітню грушу ти похожий, чванько й мурло, і боїшся, щоб хтось у душу не заглянув, мов у дупло (В.Симоненко).* Підрядне займенниково-співвідносного типу тісніше пов'язане з головною частиною завдяки наявності співвідносних слів: *так .. наче*, *так ... неначе*, *так ...ніби* .

Стилістичної виразності поетичним текстам додають діалектні сполучні засоби, уживання яких характерне окремим митцям: *Ви б давно мене медовістю убили, коб я*

вчасно від отрути не воскрес (Б.Олійник). Щось таке могильне у ньому, гейби він шукає жертв (Б.Олійник).

Наявність у поетичних текстах сполучників та сполучних слів офіційного чи діалектного звучання, на думку І.Г.Чередниченка, зумовлена тим, що віршована мова як різновид мови художньої літератури, функціонуючи в системі загальнонаціональної мови, використовує виражальні засоби різних мовних стилів і перетворює їх на засоби художнього зображення [6: 74].

ЛІТЕРАТУРА

1. Валгина Н.С. Синтаксис современного русского языка. – М., 1991.
2. Вихованець І.Р. Граматика української мови. Синтаксис. − К., 1993.
3. Кадомцева Л.О. Інтонація як засіб граматичної оформленості безсполучникових речень //Синтаксична будова української мови.−К., 1968. − С . 26-35.
4. Кожинов В.В. Как пишут стихи. − М ., 1970.
5. Сучасна українська літературна мова. Синтаксис (За ред. академіка І.К.Білодіда).− К., 1973.
6. Чередниченко І.Г. Нариси з загальної стилістики сучасної української мови. – К., 1962.

Summary

This article is about the paramount role of intonation in the formation of sentences without the conjuctions and the frequency traditional using of the conjuctions in the compound sentences. The role of the conjuctions correlative indication and conjunctive words have studied in the formation of the complex construction detail.

УДК 81’367.335.1

Тамара Шкарбан

ЕКСПРЕСИВНО-ВИРАЖАЛЬНІ МОЖЛИВОСТІ КОНСТРУКЦІЙ З ОДНОРІДНОЮ СУПІДРЯДНІСТЮ

Увага до стилістичних функцій окремих синтаксичних одиниць в останні десятиліття помітно зростає. Лінгвістика відкриває нові ракурси розгляду синтаксичних елементів на фоні стилістики з урахуванням того, що “у сфері синтаксису, порівняно з морфологією, розкриваються ширші можливості щодо створення стилістичних і емоційно-смислових відтінків” [2: 44].

На думку Н.І.Формановської, “експресія будується на суто впорядкованих і тому “очікуваних” ритмах (фігури з однорідністю, повтором, паралелізмом тощо) і на перебоях ритмів, які порушують очікування (парцеляція і т. ін.)” [5: 138].

ЗМІСТ

Розділ I. ***Теоретичні питання синтаксису***

Шульжук К.Ф. Функціональні параметри складного речення у художньому стилі 4

Беценко Т.П. Особливості функціонування конструкцій з прямою мовою в українських думах 10

Давнюк С.В. Особливості внутрішньої структури предикативних одиниць у складних конструкціях з сурядністю і підрядністю 14

Кузьмич О.О. Синтаксичні засоби творення ритму в прозовому творі (на прикладі новели Олеся Гончара "Модри камень") 20

Ричагівська Ю.Є. Специфіка засобів зв'язку складного речення в поетичному мовленні 24

Шкарбан Т.М. Експресивно-виражальні можливості конструкцій з однорідною супідрядністю 29

Шульжук Н.В. Загальнолінгвістичні проблеми опису українського діалогічного мовлення 34

Щербачук Н.П. Предикатні синтаксеми у структурі семантичного елементарного простого речення діалогічного мовлення 39

Розділ II. ***Семантика лексичних одиниць***

Кирилкова Н.В. Семантичне поле компонента верба в українських фраземах та пареміях 48

Крижановська О.М. Назви на позначення ахроматичних кольорів в українській мові 52

Сербіна Т.Г. Мовні зміни в лексиці російської мови новітнього періоду (за матеріалами сучасних газет) 60

Турик Л.Р. Дієслово говорити (казати): перфоматив чи дескриптив 64

Розділ III. ***Історія мови та лінгвістики***

Мандрик Н.В. Лексика слов'янських мов як джерело вивчення духовної культури давніх слов'ян 70

Розділ IV. ***Аспекти досліджень у словотворі***

Гаврилюк Н.В. Оказіональні прикметники-композити у поетичному словнику неокласиків (словотвірний аспект) 74

Степанова О.І. До питання про структурно-функціональну одиницю словотворчого рівня 79

Розділ V. ***Лінгвістика тексту***

Богдан С.К. Оказіональні звертання української епістолярії 86

Войцешук Л.А., Мандрик Н.В. Текст як об'єкт лінгвістичних досліджень 95

Вокальчук Г.М. Індивідуально-авторські юкстапозити в українській поезії 20-30 років XX століття 102

Горожа нова С.О. Кольороназви як елемент ідіостилю Миколи Хвильового 109

Златів Л.М. Проблема сприймання (розуміння) тексту та його структурно-смислового аналізу в психолінгвістиці 115

Ожигова О.В. Особливості стилістики сучасної української драми. 121

Смітюх Т.М. Інтертекстуальність у релігійних текстах 127

Соколовська С.Ф. Взаємообумовленість текстових категорій зв'язності та дискретності 132

Хом'як О.І. Принципи ідіостилістичного аналізу художнього

тексту 139
Розділ VI. ***Особливості говорів української мови***
Євтушок О.М. Модель і її мовленнєва реалізація: лексичний і семантичний аспекти 146
Мазяр В.П. Ареологія лексики народних промислів у західнополіських говірках української мови 149
Розділ VII. ***Проблеми мовної освіти***
Ковальчук Н.П. Питання взаємозв'язку синтаксису і пунктуації 154
Лещенко Г.П. Система вправ на збагачення мовлення учнів комунікативно значущою культурознавчою лексикою 157
Хом'як І.М. Питання методики орфографії в підручниках з української мови 167
Розділ VIII. ***Актуальні питання мовної культури***
Войцешук Л.А. Теорія формування комунікативно-мовленнєвих умінь у складних ситуаціях спілкування з точки зору функціональної культури мовлення 174
Олексієвець Л.С. Граматичні особливості ділових паперів 178
Відомості про авторів 183

Наукове видання

Актуальні проблеми сучасної філології

Мовознавчі студії

Збірник наукових праць

Рівненського державного гуманітарного університету

Випуск 10

Упорядкування та наукове редагування
Олександри Якимчук,
Оксани Кузьмич

Макет та комп'ютерна верстка
Андрія Слинька

Обкладинка
Олексія Литвина

Рекомендовано до друку Вченою радою
Рівненського державного гуманітарного університету
(протокол №9 від 26 квітня 2002 р.)

У збірнику вміщені статті з проблем українського мовознавства науковців, аспірантів кафедри української мови Рівненського державного гуманітарного університету та науковців інших вишів. Основні теми поданих публікацій стосуються актуальних питань синтаксису і лексикології, словотвору та лінгвістики тексту.

Для науковців, викладачів, аспірантів, студентів-філологів.

Макет, верстку, дизайн здійснено в редакційно-видавничому відділі
Рівненського державного гуманітарного університету

Адреса редакції: 33000, м. Рівне, вул. С.Бандери,12
Рівненський державний гуманітарний університет
(вул. Остапова, 31, кафедра української мови). Тел.: 26-17-79

Підписано до друку 15.05.2000. Гарнітура Times Roman Cyr.
Умов. друк. арк.. 19, 0. Наклад 200 прим.